

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 2046 van 27 september 2007
in de zaak X/IVde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Afghaanse nationaliteit, op 26 juni 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN KILDONCK loco advocaat J. HELSEN die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VEREEKEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.

Over de feitelijke gegevens van de zaak.

- 1 Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 4 augustus 2005, verklaart er zich op 8 augustus 2005 vluchteling.
- 2 De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 12 juni 2007, verstuurd op 13 juni 2007.
- 3 De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag kunnen als volgt worden samengevat: verzoekers vader zou lid geweest zijn van de partij van Gulbuddin en met de Taliban samengewerkt hebben. Na de val van de Taliban werd verzoekers vader beschuldigd van een aanslag. Hij werd opgepakt en toen hij zich wist vrij te kopen is het hele gezin gevlucht. Onderweg naar België zou verzoeker zijn ouders zijn verloren.
- 4 De bestreden beslissing hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - er wordt opgemerkt dat er ernstige twijfels rijzen aangaande zijn afkomst uit het dorp Chelbakhtoi Pashai in het district Jaghori;
 - er wordt vastgesteld dat verzoeker uiterst vaag blijft aangaande de activiteiten van zijn vader;
 - verzoeker heeft enkele tegenstrijdige en incoherente verklaringen afgelegd die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder onderuit halen.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

- 1 Verzoeker is van mening dat de Commissaris-generaal ten onrechte heeft besloten dat hij niet als vluchteling zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.
- 2 De Commissaris-generaal stelt vooreerst dat er ernstige twijfels rijzen aangaande de afkomst van verzoeker.
- 3 Verzoeker stelt dat uit de antwoorden van verzoeker in de verschillende interviews wel degelijk een voldoende kennis van de streek waarvan hij afkomstig is blijkt. Ten onrechte minimaliseert de Commissaris-generaal de invloed van de jonge leeftijd van verzoeker. Een grondige geografische kennis mag niet zomaar worden vermoed. Naar analogie kan een gebrek aan dergelijke kennis geenszins automatisch worden aanzien als zijnde ongeloofwaardig, of meer nog, "bedrieglijk". Verzoeker was in de verschillende interviews duidelijk in staat tal van namen op te sommen van rondomliggende dorpen, provincies en districten. Foutjes omtrent welke plaats hoe ligt t.a.v. andere kan bezwaarlijk als bedrieglijk worden aanzien.
- 4 De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt tal van namen op te sommen van rondomliggende provincies en districten: de bestreden beslissing stelt duidelijk dat verzoeker slechts één provincie benoemt en twee districtsnamen opgeeft in het dringend beroep voor het Commissariaat-generaal; verzoeker bleek duidelijk niet op de hoogte van de onderverdeling van de in Afghanistan gehanteerde munteenheid; verzoeker verklaarde verder zijn hele leven in zijn dorp gebleven te zijn en er zich bezig gehouden te hebben met landbouw en meer bepaald schapen en geiten maar antwoordde totaal foutief dat de zwangerschap van een schaap één jaar duurde. Verzoekers minderjarigheid vormt geen afdoende verschoningsgrond aangezien van een kandidaat vluchteling verwacht mag worden dat hij kan antwoorden op

eenvoudige vragen in verband met zijn beweerde streek van afkomst. Bovendien blijkt uit de nota van verwerende partij dat het Commissariaat-generaal de asielaanvraag van minderjarigen met bijzondere aandacht behandelt. Aldus kreeg de behandelende ambtenaar binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Ook werd verzoeker tijdens het gehoor bijgestaan door zijn voogd en kreeg deze na het gehoor de mogelijkheid om opmerkingen te formuleren. Nergens uit het administratieve dossier blijkt dat de Commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoeker bij de behandeling van zijn asielaanvraag.

- 5 De bestreden beslissing motiveert verder dat verzoeker uiterst vaag blijft aangaande de activiteiten van zijn vader.
- 6 Verzoeker stelt dat het aannemelijk is dat hij omwille van zijn minderjarigheid niet op de hoogte is van de politieke activiteiten van zijn vader. Verzoekers vader lichtte hem ook niet in over al zijn bezigheden uit veiligheidsoverwegingen.
- 7 De Raad stelt dat van iemand die vlucht om politieke redenen, een redelijke kennis verwacht kan worden van de omstandigheden waarvoor hij diende te vluchten in casu de naam van de partij waarvoor zijn vader gewerkt heeft, waarvoor de partij strijdt, namen van de leider en commandanten van deze partij, namen van commandanten tegen wie verzoekers vader gevochten heeft. Verzoeker was weliswaar slechts twaalf jaar bij de val van de Taliban, maar bleef zeker nog twee en een half jaar thuis leven terwijl zijn vader op de vlucht was. Het is niet onredelijk van een oudste zoon die op dat moment twaalf jaar is te verwachten dat hij een basiskennis heeft van medestanders en tegenstanders van zijn vader, a fortiori gezien de gebeurtenissen die verzoeker nadien inroept als vluchtaanleiding met name de aanslag, arrestatie van zijn vader en zijn ontsnapping via omkoping na de jarenlange onderduikperiode van zijn vader. Van verzoeker mag redelijkerwijs verwacht worden, zelfs al was hij op het moment van zijn asielaanvraag zestien jaar, dat hij met betrekking tot belangrijke feiten die de kern van zijn asielrelaas uitmaken in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te geven. Hoe dan ook dient de bestreden beslissing gelezen te worden als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de Commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut niet toe te kennen.
- 8 De bestreden beslissing haalt enkele tegenstrijdige en incoherente verklaringen van verzoeker aan.
- 9 Verzoeker bevestigt dat de aanslag op het gezin van M. A. de aanleiding was van de arrestatie van verzoekers vader en dit NA zijn terugkeer waarbij verzoekers vader twee en een half jaar ondergedoken was.
- 10 De Raad stelt vast dat een loutere bevestiging van één van de twee versies van de tegenstrijdigheid in verband met het tijdstip van de aanslag van M. A., met name tijdens of na de val van de Taliban, geen verklaring of weerlegging biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheid in kwestie. Evenmin wordt een verklaring of weerlegging aangereikt voor de tegenstrijdige verklaringen aangaande de persoon die voor verzoekers vaders vrijlating gezorgd zou hebben. Deze motieven blijven dan ook onverminderd gehandhaafd.

- 11 De vermeende ongerijmdheden zouden volgens de Commissaris-generaal het vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig maken. Verzoeker stelt dat de vergelijking door de ondervragende instantie tussen de verschillende verklaringen niet ophoudt bij het louter vaststellen van zogenaamde incoherenties op basis waarvan tot ongeloofwaardigheid van het hele vluchtrelaas besloten wordt. Het kan eveneens noodzakelijk zijn dat de ondervragende instantie datgene wat op het eerste gezicht fout of incoherent lijkt, verheldert en eventueel een verklaring vindt voor dergelijke fouten of incoherenties. Het is immers de verantwoordelijkheid van de ondervragende instantie om zogenaamd onjuiste verklaringen te beoordelen in het licht van de omstandigheden van de zaak, een verplichting die duidelijk verder gaat dan het louter vaststellen van zogenaamde contradicties (zie VN-Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te Genève, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer la qualité de réfugié* (het handboek), para 196, 197 en 199). Het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protokol van New York van 31 januari 1967, zijn internationale instrumenten met humanitaire doelstellingen, die een soepele interpretatie en een evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (M. BOSSUYT, "De vluchtelingendefinitie uit het verdrag van Genève" in *Binnen en Buiten, vluchtelingen op zoek naar recht, Tegenspraak Cahiers*, nr. 7, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29).
- 12 Verweerder wijst er terecht op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet in staat is de door hem aangehaalde gebeurtenissen aan te tonen met coherente verklaringen, noch met de nodige stukken die zijn beweringen zouden ondersteunen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (HATHAWAY, J.C., *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient er een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

Verzoeker slaagt er niet in een aannemelijke verklaring te geven voor zijn gebrek aan kennis met betrekking tot zijn beweerde afkomst, evenmin is hij er in geslaagd de in de bestreden beslissing aangevoerde tegenstrijdigheden te ontkrachten of weerleggen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing steunt op pertinente en afdoende motieven die draagkrachtig zijn. De Commissaris-generaal kon derhalve in redelijkheid vaststellen dat de asielaanvraag van verzoeker niet gegrond is.

- 13 In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal ten onrechte stelt dat er voor burgers op dit ogenblik geen sprake kan zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin

van artikel 48/4 §2, c van de Vreemdelingenwet en acht de uiteenzetting van de algemene situatie in de provincie Ghazni weinig relevant aangezien het gevaar van zijn integriteit ten onrechte afgemeten wordt aan vooral geografische gegevens terwijl het niet zozeer je woonplaats doch wie jij bent maar ook van wie je familie bent, met wie je omgaat en wat je politieke of filosofische overtuigingen zijn, gevaarlijk kunnen zijn. Verzoeker verwijst naar een interpretatie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en roept een schending in van artikel 3 van het EVRM en stelt bij gedwongen terugkeer er een redelijke kans bestaat dat hij zal worden gearresteerd, gefolterd en/of gedood en dit is voldoende in de zin van de Conventie van Genève.

- 2 De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een beperkte kennis over Afghanistan in het algemeen en Jaghori in het bijzonder aan de dag legde. Verzoeker toont bijgevolg niet aan afkomstig te zijn uit Jaghori. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfsplaatsen en leefsituatie de laatste jaren is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

Wat de opgeworpen schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, kan worden gesteld dat in het kader van huidig beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de bevoegdheid heeft om artikel 3 EVRM rechtstreeks te toetsen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst in casu in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Verweerder wijst er op dat het louter declaratief karakter van de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, niet toelaat ter zake tot een beoordeling over te gaan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 27 september 2007 door:

mevr. A. VAN ISACKER, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. MERTENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. MERTENS

A. VAN ISACKER